

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 355/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. Š., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. G., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 54/08-186 z 12. marca 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2009 faxom a 13. júla 2009 poštou doručená sťažnosť Ľ. Š., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1

ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 a navrhol vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46. ods. 1 a ods. 2 druhá veta ústavy SR, v spojení s článkom 1 ods. 1, s čl. 12 ods. 1, 2, s čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, s čl. 39 ods. 1, 2 ústavy SR, a tiež aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co/54/2008-186 zo dňa 12. marca 2009 bolo porušené.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co/54/2008-186 zo dňa 12. marca 2009 a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne, aby v nej znova konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi na účet advokáta v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a spisu Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 34/2007, sťažovateľ sa ako žalobca domáhal v tomto konaní proti žalovanému H., a. s., P. (ďalej len „žalovaný“), za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného S., B. (ďalej len „vedľajší účastník“), náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti a po skončení pracovnej neschopnosti na následky choroby z povolania v sume 60 126 Sk, a to za obdobie od 2. apríla 2002 do 31. decembra 2003. Sťažovateľ svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný mu chorobu z povolania neodškodňoval v správnej výške.

Sťažovateľ pracoval u žalovaného ako baník v podzemí od roku 1993. Choroba z povolania bola u neho zistená 9. marca 1999 a čiastočný invalidný dôchodok mu bol priznaný od 9. marca 2000. Žalovaný skončil pracovný pomer so sťažovateľom výpoveďou k 30. júnu 2001 z dôvodu nadbytočnosti. Sťažovateľ potom na základe dohody o pracovnej činnosti pracoval u odporcu od 2. apríla 2002 do 31. októbra 2002. Žalovaný mu v tomto období vyplácal náhradu za stratu na zárobku prostredníctvom vedľajšieho účastníka, avšak podľa tvrdenia sťažovateľa v nesprávnej výške, pretože mu do dosiahnutého zárobku započítaval sumu, ktorá nezodpovedala jeho skutočne dosiahnutému zárobku. V ďalšom

období bol sťažovateľ nezamestnaný a v tomto období mu bola krátená náhrada za stratu na zárobku o sumu zodpovedajúcu 75 % minimálnej mzdy do 31. júla 2003, v nasledujúcom období od 1. augusta 2003 potom o sumu 4 560 Sk. Takto vyplácaná výška poskytovanej náhrady mzdy bola podľa názoru sťažovateľa nesprávna, nemala oporu v zákone. Hoci skončenie pracovného pomeru so sťažovateľom výpoveďou odôvodnil žalovaný jeho nadbytočnosťou, podľa názoru sťažovateľa tak postupoval žalovaný v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania u sťažovateľa. Sťažovateľ poukazoval i na to, že počas svojej nezamestnanosti sa aktívne pokúšal nájsť si prácu, avšak pre jeho zdravotný stav sa mu to nepodarilo.

Žalovaný v konaní nenamietal svoju zodpovednosť za chorobu z povolania sťažovateľa, nároky z ktorej za neho likvidoval vedľajší účastník, a hoci súhlasil s tým, že došlo k nepresnostiam pri výpočte náhrady mzdy sťažovateľa (vedľajší účastník vychádzal pri výpočte priemerného mesačného zárobku z nesprávneho kalendárneho štvrťroka; nesprávne, avšak v prospech sťažovateľa, plnenie následne aj valorizoval), avšak suma, ktorá bola skutočne vyplatená sťažovateľovi, nebola nižšia, ako tá, na ktorú mal nárok. Žalovaný poukázal na to, že niet príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a nezamestnanosťou sťažovateľa. Obdobne sa k veci vyjadroval aj vedľajší účastník. Sťažovateľ počas trvania pracovného pomeru u žalovaného bol preradený pre ohrozenie chorobou z povolania na ľahšiu prácu na povrchu 10. mája 1999 (člen závodnej stráže), neskôr na základe dohody uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným na prácu kúpeľníka, kde pracoval až do skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre nadbytočnosť.

Žalovaná suma 60 126 Sk zodpovedá podľa tvrdenia sťažovateľa súčtu nedoplatkov na náhrade mzdy za jednotlivé obdobia, ktoré vznikli z týchto dôvodov:

- v období od 2. apríla 2002 do 30. novembra 2002, keď sťažovateľ pracoval u žalovaného, žalovaný mu mesačnú mzdu navyšoval do výšky sumy minimálnej mzdy čiastočného invalida,

- v období práceneschopnosti sťažovateľa na následky choroby z povolania od 6. decembra 2002 do 14. februára 2003 žalovaný navyšoval sťažovateľovi nemocenské dávky do výšky fiktívnych nemocenských dávok, nepoužil skutočne vyplatenú výšku sumy nemocenských dávok, ale k skutočne vyplatenej sume nemocenských dávok pripočítal aj

sumu fiktívnych nemocenských dávok, o ktorú sťažovateľovi mesačne krátil výšku sumy náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti,

- v období poberania podpory v nezamestnanosti sťažovateľa od 1. novembra 2002 bola počas prvých troch mesiacov sťažovateľovi vyplácaná podpora v nezamestnanosti 1 707 Sk mesačne a po zvyšných šesť mesiacov vo výške 1 536 Sk mesačne, žalovaný k tejto podpore pripočítal výšku fiktívnej sumy, o ktorú mesačne krátil výšku sumy náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti,

- v období, keď sťažovateľovi už nebola vyplácaná podpora v nezamestnanosti, až do 31. decembra 2003 sťažovateľovi na určenie mesačnej vyplatenej náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti bola používaná fiktívna pravdepodobná mzda čiastočného invalidného dôchodcu.

Sťažovateľ ďalej tvrdil, že žalovaný k nemu pristupoval diskriminačne, pretože v porovnaní s inými osobami v porovnateľnej situácii s ním zaobchádzal menej priaznivo, čo malo vyplývať aj zo sťažovateľom predložených právoplatných rozsudkov súdov. Dôvodom, pre ktorý neprijali sťažovateľa do zamestnania iní zamestnávateľa, bolo podľa názoru sťažovateľa iba jeho profesionálne ochorenie, čo v konaní zasa dokazoval potvrdeniami takýchto zamestnávateľov.

Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 34/2007-155 z 12. decembra 2007 rozhodol tak, že sťažovateľovu žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že pracovný pomer sťažovateľa u žalovaného skončil z dôvodu nadbytočnosti. Považoval za preukázané, že vedľajší účastník vyplácal sťažovateľovi náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti od 2. apríla 2002 do výšky priemerného zárobku sťažovateľa za 1. štvrt'rok 1999 (do 18 058 Sk), ktorú následne valorizoval. Od apríla do júla 2002 vedľajší účastník zohľadňoval sťažovateľovi ako príjem jeho skutočne dosiahnutý zárobok, od augusta 2002 do októbra 2002 mu započítal výšku minimálnej mzdy čiastočne invalidnej osoby, pretože jeho zárobok takúto výšku nedosahoval. Tak isto postupoval vedľajší účastník aj v období od novembra 2002 do decembra 2003, t. j. do dosiahnutého zárobku navrhovateľovi započítal výšku minimálnej mzdy čiastočne invalidnej osoby. Z potvrdení od zamestnávateľov, u ktorých sa sťažovateľ uchádzal o prácu, okresný súd zistil, že sťažovateľ sa opakovane pokúšal nájsť prácu, avšak neúspešne, pričom dôvodom bol jednak jeho zdravotný stav a jednak to, že išlo o pracovné miesta nevhodné pre osobu

so zdravotným postihnutím (dvíhanie ťažkých bremien, manipulácia s materiálom, výkopové práce a pod.).

Zamietnutie žaloby za obdobie od 2. apríla 2002 do 31. októbra 2002 odôvodnil okresný súd tým, že od apríla 2002 do júna 2002 bolo sťažovateľovi doplácané do výšky 19 232 Sk, od júla 2002 do októbra 2002 do výšky 20 713 Sk, teda do vyššej sumy, než na ktorú mal nárok – v prvom období mu malo byť doplácané do sumy 18 158 Sk, v druhom do sumy 19 647 Sk. Zamietnutie žaloby za obdobie od 1. novembra 2002 do 31. decembra 2003, teda za čas, keď bol sťažovateľ nezamestnaný, odôvodnil okresný súd tým, že sťažovateľ v konaní nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a vznikom tvrdenej škody. To, že sťažovateľ nemá pre nedostatok vhodných pracovných príležitostí žiadny príjem, nemá vplyv na náhradu za stratu zárobku. Nedostatok vhodných pracovných príležitostí je objektívnou okolnosťou a postihuje všetkých zamestnancov bez ohľadu na to, či je ich pracovná spôsobilosť znížená chorobou z povolania alebo z iných dôvodov. Skutočnosť, že sťažovateľ nemohol po ochorení chorobou z povolania nastúpiť do iného zamestnania len v dôsledku nedostatku vhodných pracovných príležitostí, nie je spôsobená chorobou z povolania, ale situáciou na trhu práce.

Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel aj k zisteniu, že hrubá mzda iných zamestnancov, ktorí v rovnakom období pracovali u žalovaného na pozícii kúpeľníka, sa pohybovala v rozmedzí od 5 660 Sk do 6 912 Sk mesačne, pričom tieto sumy sú nižšie ako suma, do ktorej bola doplácaná náhrada za stratu na zárobku sťažovateľovi. Dokazovanie o týchto otázkach vykonal okresný súd s poukazom na potrebu skúmania, aký zárobok by sťažovateľ mohol dosiahnuť s prihliadnutím na jeho kvalifikáciu, schopnosti a zdravotný stav, ak by mu v tom nebránila situácia na trhu práce.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Uviedol, že okresný súd sa nezaoberal jeho argumentáciou o tom, že postupom žalovaného bol znevýhodnený, rozsudok okresný súd odôvodnil len formalisticky, parafrázoval dôvody rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 93/2003.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 17. júna 2009.

Sťažovateľ svoju sťažnosť na porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 druhej vety ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil tým, že okresný súd a ani krajský súd sa nezaoberali ním tvrdeným porušením zásady rovnakého zaobchádzania v jednotlivých obdobiach, ako aj tým, že súdy v iných veciach v otázke prípustnosti zohľadnenia fiktívneho zárobku a nemocenskej dávky najmä vo vzťahu k obdobiu nezamestnanosti čiastočne invalidných osôb poškodených chorobou z povolania zaujali opačné stanovisko, ako vo veci sťažovateľa, t. j. dospeli k záveru, že je neprípustné znížiť náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti o výšku fiktívneho zárobku, ak bola osoba uznaná čiastočne invalidnou.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu vidí sťažovateľ aj v tom, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu v jeho veci neobsahuje dostatok dôvodov, pre ktoré krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, nie je formulované v súlade s princípom logického a jasného vyjadrovania a nereaguje na všetky podstatné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Pokiaľ odvolací súd argumentoval stanoviskom najvyššieho súdu, sťažovateľ je toho názoru, že toto stanovisko sa jeho veci netýka a jeho závery nemožno na neho aplikovať, pretože toto stanovisko sa viaže na situáciu, v ktorej je nedostatok pracovných miest na trhu práce, a vo veci sťažovateľa voľné pracovné miesta na trhu práce existovali, namiesto sťažovateľa na nich boli ale prijatí iní uchádzači a sťažovateľ na nich nebol prijatý iba pre svoje zdravotné postihnutie.

Sťažovateľ svoje tvrdenie o porušení čl. 13 ods. 1 ústavy odôvodnil tým, že žiadne ustanovenie právneho poriadku neukladá osobe v postavení obdobnom postaveniu sťažovateľa povinnosť predkladať súdu potvrdenia o tom, že osoba nebola prijatá počas svojej nezamestnanosti do zamestnania zo zdravotných dôvodov.

Porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy odôvodnil sťažovateľ tým, že bol diskriminovaný žalovaným, teda bolo s ním zo strany žalovaného zaobchádzané v analogických situáciách inak, než s inými osobami bez toho, aby to bolo možné objektívne a rozumne odôvodniť a to:

- v období od 2. apríla 2002 do 31. novembra 2002, keď sťažovateľ pracoval pre žalovaného na základe dohody o pracovnej činnosti a žalovaný sťažovateľovi navyšoval

mesačnú mzdu do výšky sumy fiktívneho zárobku, iným osobám, ktoré boli v evidencii uchádzačov o zamestnanie, takisto započítaval na určenie výšky náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti fiktívny zárobok v tej istej sume minimálnej mzdy čiastočne invalidnej osoby, čo je navyše i v rozpore s dobrými mravmi,

- v období od 6. decembra 2002 do 14. februára 2003 počas trvania pracovnej neschopnosti sťažovateľa sťažovateľovi žalovaný navyšoval vyplatené nemocenské dávky do výšky súm fiktívnych nemocenských dávok, avšak v prípadoch iných osôb v rovnakej situácii tak nekonal a náhradu určoval zo skutočnej vyplatenej sumy nemocenských dávok,

- v období od 1. novembra 2002 do skončenia poberania podpory v nezamestnanosti, keď žalovaný k mesačnej sume vyplatenej podpory v nezamestnanosti pripočítal výšku fiktívnej sumy, o ktorú potom sťažovateľovi krátil výšku sumy náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti,

- v období po skončení vyplácania podpory v nezamestnanosti do 31. decembra 2003, vo vzťahu ku ktorému obdobiu aj súdy vo veciach iných žalobcov právoplatne rozhodli, že nie je možné krátiť náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti o výšku sumy fiktívneho zárobku.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ zdôraznil, že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom krajského súdu vidí i v tom, že krajský súd nepostupoval v súlade so zásadou ústavne konformného výkladu, z ktorého vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 druhej vety ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť vydaním rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ tvrdil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 malo byť porušené jeho základné právo na súdnu inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 druhej vety ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 prvej vety ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Podľa čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. (...)

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Sťažovateľ tvrdené porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil jednak tým, že rozsudok krajského súdu považuje z hľadiska obsahu jeho odôvodnenia za nedostatočný, ďalej svojím nesúhlasom s vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania a právnym posúdením veci krajským súdom, a to najmä s poukazom na to, že z iných rozsudkov súdov, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu predložil, vyplýva, že súdy v iných veciach vyriešili rovnakú otázku, o ktorú ide i vo veci sťažovateľa, podstatne odlišne než odvolací súd v jeho prípade a v tejto situácii sa krajský súd rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa podstatne odchyľil od uvedenej rozhodovacej praxe bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, a preto porušil princíp právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 najmä uviedol:

„(...) Preskúmaním nezistil odvolací súd, že by rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho by potom nebol úplne zistený skutkový stav a neboli vykonané dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. f./ O.s.p.). Za nesprávne právne posúdenie veci sa totiž považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Prvostupňový súd však správne na daný vzťah aplikoval ust. § 195 ods. 4 a § 198 ods. 1 písm. a) zák. č. 311/2002 Z. z. (Zákonníka práce), a to pokiaľ ide o vznik nároku navrhovateľa a nárok navrhovateľa posudzoval podľa § 201 ods.1 zák. č. 311/2001 Z. z. Citované zákonné ustanovenia aj správne vyložil a to v súlade s ustálenou judikatúrou súdov Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenie vymedzuje náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity tak, že táto sa poskytne v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Ide tak o majetkovú ujmu, ktorej výška predstavuje rozdiel medzi priemerným zárobkom dosahovaným postihnutým zamestnancom pred pracovným úrazom a zárobkom po skončení pracovnej neschopnosti s pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku.

Je tak zrejmé, že náhrada za stratu na zárobku vychádza z predpokladu, že v dôsledku poškodenia zdravia chorobou z povolania alebo pracovným úrazom,

zamestnanec dosahuje nižší zárobok, než pred vznikom tejto škody v dôsledku pracovného úrazu, resp. choroby z povolania. Keďže poškodenie zdravia môže mať rôznu intenzitu, táto sa prejavuje ohodnotením zdravotného stavu zamestnanca, a to uznaním invalidity alebo čiastočnej invalidity.

Zamestnanec, ktorý utrpel pracovný úraz, alebo mu bola zistená choroba z povolania a patria mu nároky v zmysle ust. § 198 a nasl. zák. č. 311/2001 Z. z. a ktorému bol priznaný plný invalidný dôchodok a v dôsledku toho, že bol uznaný za plne invalidného pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav s tým, že nie je schopný vykonávať žiadne sústavné zamestnanie alebo len zamestnanie, ktoré je celkom neprimerané jeho predchádzajúcim schopnostiam, a preto má nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti spočívajúcu v rozdiel medzi zárobkom pred vznikom škody a plným invalidným dôchodkom.

V prípade, pokiaľ je zamestnanec v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania len čiastočne invalidným, je tým daný predpoklad, že môže vykonávať určité práce. Náhrada za stratu na zárobku potom predstavuje rozdiel medzi priemerným zárobkom pred vznikom škody, invalidným dôchodkom a zárobkom, ktorý takto čiastočne invalidný zamestnanec dosahuje.

V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 201 ods. 1 Zákonníka práce tak v súdnej praxi boli zastavané stanoviská, podľa ktorých by v prípade, pokiaľ čiastočne invalidný dôchodca sa nemôže zamestnať, mala predstavovať náhrada za stratu na zárobku rozdiel medzi zárobkom pred vznikom škody a čiastočným invalidným dôchodkom a ďalší názor, kedy by táto náhrada mala predstavovať len rozdiel medzi zárobkom pred vznikom škody, čiastočným invalidným dôchodkom s pripočítaním zárobku, ktorý by si mohol čiastočný invalidný dôchodca zarobiť, prípadne pokiaľ by tomu nebránila situácia na trhu práce.

Zjednotenie takýchto stanovísk vykonal Najvyšší súd SR v rozhodnutí uvedenom v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod číslom 65/2004, z ktorého prvostupňový súd aj správne vychádzal. Najvyšší súd tam zaujal názor, že pri určení náhrady za stratu na zárobku poškodenému zamestnancovi, ktorý poberá čiastočný invalidný dôchodok, je významná okolnosť nedostatku pracovných síl na trhu práce, v dôsledku ktorej poškodený zamestnanec nemá možnosť zamestnať sa prácami zodpovedajúcimi zníženej pracovnej spôsobilosti.

Takéto stanovisko bolo odôvodnené poukazom na to, že podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce sú predpokladmi zodpovednosti voči zamestnancovi za škodu pri chorobe z povolania, ktorým je poškodenie zdravia zamestnanca, ku ktorému došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, vznik škody a príčinná súvislosť medzi pracovným úrazom a vznikom škody. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak vznikla škoda následkom choroby z povolania.

Škoda, ktorá vznikla v dôsledku choroby z povolania spočíva aj v strate na zárobku po skončení práceneschopnosti. K strate na zárobku dochádza z dôvodu, že pracovná schopnosť zamestnanca bola v dôsledku choroby z povolania znížená alebo zanikla a účelom náhrady za stratu na zárobku je poskytnúť primerané odškodnenie zamestnancovi, ktorý nie je schopný pre svoje zdravotné postihnutie spôsobené pracovným úrazom dosahovať taký zárobok, aký mal pred poškodením zdravia. Aj keď zodpovednosť za škodu spôsobenú chorobou z povolania je zodpovednosťou objektívnou, je zamestnávateľ povinný nahradiť len takú škodu, ktorá poškodenému zamestnancovi vznikla chorobou z povolania, t. j. v príčinnej súvislosti s touto chorobou z povolania. Skutočnosť, že poškodený zamestnanec sa nemôže zamestnať v inom zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho pracovným úrazom zníženej pracovnej neschopnosti, len pre nedostatok pracovných miest, nie je podľa názoru odvolacieho súdu spôsobená v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania, ale situáciou na trhu práce. Aj keď je zamestnanec pre tento nedostatok bez práce a jeho sociálne pomery sa v dôsledku toho, že nemá po zistení choroby z povolania príjem z vlastnej zárobkovej činnosti, zhoršili, nemožno na tieto okolnosti z hľadiska odškodnenia choroby z povolania prihliadnúť, keďže nie sú v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. Nedostatok vhodných pracovných príležitostí je objektívnou okolnosťou a postihuje všetkých zamestnancov bez ohľadu na to, či ich pracovná spôsobilosť bola znížená chorobou z povolania, alebo z iných príčin. Preto z dôvodu zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania nemôže byť zamestnancovi nahradená ujma, spočívajúca v tom, že tento zamestnanec nemôže pre nedostatok vhodných pracovných miest mať príjem z vlastnej zárobkovej činnosti. Opačný výklad by nezodpovedal zmyslu a účelu ustanovenia § 201 Zákonníka práce, lebo zamestnancovi by bola odškodňovaná ujma, k úhrade ktorej náhrada za stratu na zárobku nemôže slúžiť, lebo zabezpečenie osôb, ktoré sa ocitli bez práce a príjmu upravujú osobitné predpisy.

Prvostupňový súd tak vec správne právne posúdil, a preto uplatnený dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., ktorý uplatňuje navrhovateľ vo svojom odvolaní, nie je daný. V tejto súvislosti nie je možné akceptovať tvrdenie navrhovateľa o tom, že prvostupňový súd rozhodol na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu a nie na základe zákona.

Výpočet náhrady pre prípad, keď poškodený zamestnanec, ktorému bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok, nedosahuje žiaden príjem v dôsledku nemožnosti uplatniť sa na trhu práce, nie je riešený Zákonníkom práce, ani žiadnym iným predpisom, a preto tento výkladový problém bolo potrebné preklenúť rozhodnutím Najvyššieho súdu.

Námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní preto neboli dôvodné. Súd prvého stupňa správne zisťoval výšku priemerného zárobku navrhovateľa pred vznikom škody, keď vychádzal z rozhodného obdobia, ktorým bol v danej veci 4. štvrťrok 1999 (vo výške 18.158 Sk). Súd prvého stupňa správne postupoval aj pri valorizácii uvedeného zárobku, a to podľa zák. č. 320/1993 Z. z. o úprave náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania. Podľa § 1 ods. 1 písm. g) citovaného zákona náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorá patrí pracovníkovi podľa osobitných predpisov, sa vzhľadom na zmeny vo vývoji mzdovej úrovne upravuje tak, že sa priemerný zárobok rozhodný pre výpočet tejto náhrady zvyšuje o rovnaké percentá, aké zodpovedajú nárastu priemernej mzdy zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za každý štvrťrok alebo kumulatívne za viaceré štvrťroky po tomto období, za ktoré sa realizovalo posledné zvýšenie tejto náhrady. Náhrada sa upraví, ak uvedený nárast priemernej mzdy dosiahne za obdobie uvedené v tomto odseku minimálne 5 %. Ak nárok na náhradu za stratu na zárobku vznikol po 31. decembri 1988, úprava sa uskutoční až za najbližšie časové obdobie uvedené v písmenách b) až g) nasledujúce po období, v ktorom nárok vznikol. Za situácie, keď nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti navrhovateľovi vznikol v r. 2000, v zmysle citovaného zákonného ustanovenia najbližšie obdobie, za ktoré navrhovateľovi patrí valorizácia priemerného zárobku pred vznikom škody, t. j. úprava náhrady straty na zárobku v zmysle § 1 ods. 1 zák. č. 320/1993 Z. z., je rok 2001. Valorizáciu za rok 2001 upravuje opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 340/2002 Z. z., čo

vyplýva z ust. § 1 cit. opatrenia, podľa ktorého priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorá patrí zamestnancovi podľa osobitných predpisov, podľa § 1 ods. 1 písm. g) zák. č. 320/1993 Z. z. sa zvyšuje o 8,2 % za rok 2001. Podľa § 3 cit. opatrenia, toto opatrenie nadobúda účinnosť odo dňa vyhlásenia, t. j. od 25. júna 2002. Nedôvodná bola preto námietka navrhovateľa uvádzaná v odvolaní ohľadne valorizácie realizovanej odporcom pri výpočte priemerného zárobku, pretože z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak nárok na náhradu za stratu na zárobku vznikol po 31. 12. 1988, úprava podľa zákona č. 320/1993 Z. z. sa uskutočňuje až za najbližšie časové obdobie uvedené v § 1 písm. b) až g) cit. zákona, a to nasledujúce po období, v ktorom nárok vznikol. Nakoľko ako už bolo konštatované, v danej veci nárok vznikol v roku 2000, nasledujúce obdobie po vzniku nároku je rok 2001 a valorizácia za rok 2001 bola upravená už uvedeným opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 340/2002, účinnej od 25. júna 2002. Je teda potrebné rozlišovať medzi obdobím – kalendárnym rokom, ktorý sa valorizuje a časovým momentom, od ktorého obdobia je valorizácia účinná.“

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré

stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedených ústavne významných úvah sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Ústavný súd preto takéto odôvodnenie rozsudku považuje za dostatočné, jasne a zrozumiteľne reagujúce na všetky pre vec významné argumenty sťažovateľa obsiahnuté v jeho odvolaní i skorších podaniach, a teda za ústavne konformné.

Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani poukaz sťažovateľa na skutočnosť, že krajský súd sa výslovne nevysporiadal s tvrdeniami sťažovateľa o tom, že žalovaný ho svojím postupom pri poskytovaní náhrady za stratu na zárobku diskriminoval. Je síce pravdou, že sťažovateľ tento argument vo všeobecnosti v konaní pred všeobecnými súdmi spomína, avšak tento s predmetom konania priamo nesúvisí. Prostriedky ochrany pred tvrdým diskriminačným konaním sú upravené osobitne v právnych predpisoch, ich uplatnenie predpokladá v zmysle týchto predpisov predloženie určitých kvalifikovaných tvrdení žalobcom a ich osvedčenie. Iba tvrdenie sťažovateľa o tom, že existujú iné osoby, vo vzťahu ku ktorým pristupoval žalovaný odlišne, hoci boli v rovnakom postavení, resp. situácii ako sťažovateľ, nie je dostatočné na to, aby sa ním bol povinný všeobecný súd zaoberať a ako na otázku podstatnú pre rozhodnutie prerokúvaného sporu na takéto tvrdenie bezpodmienečne reagovať i v odôvodnení svojho rozhodnutia vydaného v konaní s iným predmetom, ktorý ostatne takto definoval samotný sťažovateľ.

Ústavný súd sa nestotožnil ani s tou časťou argumentácie sťažovateľa, v ktorej poukazoval na nesprávne vyhodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania, keď okresný súd i krajský súd nepovažovali sťažovateľom za preukázané, že pracovné miesta u iných zamestnávateľov boli pre sťažovateľa s ohľadom na jeho zdravotný stav vhodné. Z vykonaného dokazovania opačný záver vyvodit' nemožno.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že jej podstatou je najmä nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa otázky aplikácie a výkladu § 201 ods. 1 Zákonníka práce. Sťažovateľ nesúhlasí s posúdením otázky nevyhnutnosti zohľadniť fiktívny zárobok a nemocenskú dávku, a to najmä vo vzťahu k obdobiu nezamestnanosti čiastočne invalidného sťažovateľa, krajským súdom. Tvrdí, že nesprávnym je názor, podľa ktorého náhrada za stratu na zárobku predstavuje len rozdiel medzi zárobkom pred vznikom škody, čiastočným invalidným dôchodkom s pripočítaním zárobku, ktorý by si mohol čiastočný invalidný dôchodca zarobiť, prípadne pokiaľ by tomu nebránila situácia na trhu práce.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd sa preto zaoberal tým, či spôsob aplikácie uvedených ustanovení krajským súdom nebol svojvoľný alebo arbitrárny a či sa teda krajský súd neodchýlil od znenia tohto zákonného ustanovenia do tej miery, aby poprel jeho účel a zmysel.

Sťažovateľ poukazoval v tejto súvislosti i na to, že krajský súd vychádzal z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Cdo 93/2003 z 27. júla 2004 napriek tomu, že vec vedená pred

najvyšším súdom bola skutkovo natoľko odlišná, že právne závery najvyššieho súdu v nej formulované nemožno na prípad sťažovateľa aplikovať.

Toto rozhodnutie bolo prerokované a schválené kolégiom najvyššieho súdu podľa § 21 ods. 3 písm. d) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorej bolo uverejnené pod č. 4/2005 v zošite č. 1/2005 na s. 23 s touto právnou vetou:

„Strata možnosti poškodeného zamestnanca zamestnať sa v inom zamestnaní, zodpovedajúcom jeho pracovným úrazom zníženej pracovnej schopnosti, len pre nedostatok pracovných miest na trhu práce, nie je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom.

Zníženie príjmu poškodeného zamestnanca v dôsledku nezamestnanosti nemožno odškodniť v rámci náhrady straty na zárobku.“

Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej súdy v iných veciach rozhodli inak, ako vo veci sťažovateľa, považuje za potrebné poukázať v prvom rade na to, že samotný krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia pripustil existenciu viacerých názorov v rozhodovacej praxi a v tejto situácii sa stotožnil s jedným z nich, a to i s poukazom na ním citované rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorého argumentáciu považoval za správnu a ktoré bolo vydané i v záujme zjednotenia rozdielnej súdnej praxe. Ako vyplýva z rozhodnutí krajských súdov v iných veciach predložených sťažovateľom ústavnému súdu so sťažnosťou, tieto skutočne v niektorých otázkach vyriešili obdobné veci iných žalobcov odlišne, avšak išlo o rozhodnutia vydané prevažne pred (resp. jedno z nich zrejme súčasne) uverejnením rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 93/2003 z 27. júla 2004 v zošite č. 1/2005 Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 4/2005 (ide o rozhodnutia vydané v dňoch 4. júla 2002, 2. decembra 2003, 7. apríla 2004, 8. februára 2005). Za tejto situácie nepovažuje ústavný súd za nevyhnutné, aby krajský súd bol vo veci sťažovateľa povinný v odôvodnení svojho rozsudku pre naplnenie požiadavky jeho úplnosti polemizovať s jednotlivými takýmito rozhodnutiami, keď sa stotožnil s dôvodmi rozsudku najvyššieho súdu uverejneného následne v zošite č. 1/2005 Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Ústavný súd preto nepovažoval právny názor krajského súdu, na ktorom založil potvrdenie napadnutého rozsudku okresného súdu, za svojvoľný či arbitrárny. Aplikácia príslušných ustanovení Zákonníka práce krajským súdom nepoprela ich účel a zmysel. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval v súlade i so zásadou ústavne konformného výkladu, pretože nepoužil taký výklad dotknutých ustanovení, ktorý by poprel realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

Z týchto dôvodov odmietol ústavný súd podľa § 25 ods. zákona o ústavnom súde sťažnosť v jej časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 došlo i k porušeniu čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ústavný súd odmietol sťažnosť taktiež z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy, už formulácia tohto článku ústavy vylučuje, aby prichádzalo do úvahy jeho porušenie v inom konaní pred všeobecným súdom ako v konaní, ktorého predmetom je preskúmavanie rozhodnutia orgánu verejnej správy. Predmetom konania, z ktorého vzišiel rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009, zjavne nebolo preskúmavanie žiadneho rozhodnutia orgánu verejnej správy, jeho predmetom bol spor o zaplatenie sumy nedoplatku za náhradu za stratu na zárobku vo vzťahu medzi sťažovateľom a jeho bývalým zamestnávateľom.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, z jeho sťažnosti ani len nevyplývalo, že by k porušeniu tohto článku ústavy malo dôjsť postupom a rozhodnutím

všeobecného súdu, pretože samotný sťažovateľ tvrdil, že bol diskriminovaný konaním svojho bývalého zamestnávateľa.

Rovnako tak je vylúčená i možnosť, aby napadnutým rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, a to z toho dôvodu, že napadnutým rozsudkom nebola sťažovateľovi uložená žiadna povinnosť, a teda nie je možné uvažovať nad tým, že takáto povinnosť nebola uložená na základe zákona a v jeho medziach. Ak sťažovateľ svoje tvrdenie o porušení čl. 13 ods. 1 ústavy odôvodnil tým, že žiadne ustanovenie právneho poriadku neukladá osobe v postavení obdobnom postaveniu sťažovateľa povinnosť predkladať súdu potvrdenia o tom, že osoba nebola prijatá počas svojej nezamestnanosti do zamestnania zo zdravotných dôvodov, ani všeobecné súdy sťažovateľovi takúto povinnosť neuložili; ak samotný sťažovateľ tvrdil, že sa uchádzal o prácu u iných zamestnávateľov a títo disponovali pre neho vhodným pracovným miestom, avšak napokon na takéto miesto prijali iného uchádzača, bol povinný tieto tvrdenia vo vlastnom záujme preukázať, pričom spôsob, akým by to urobil (čím by navrhol dokazovanie na túto otázku doplniť), mu neurčili ani všeobecné súdy.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti tvrdil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 54/2008-186 z 12. marca 2009 došlo i k porušeniu jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 39 ods. 2 ústavy každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Sťažovateľ vo vzťahu k týmto svojim tvrdeniam neuviedol žiadne konkrétne dôvody. Zo sťažnosti sťažovateľa nie je zrejmé, z akého dôvodu malo dôjsť k porušeniu tohto jeho

základného práva, hoci jednou z náležitostí sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde je i odôvodnenie návrhu. Ústavný súd preto považoval sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jeho časti za zjavne neopodstatnenú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju aj v tejto časti odmietol.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009